

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 47/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., S., zastúpeného advokátom JUDr. C. S., Č., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 21/2007 z 13. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2008 doručená sťažnosť J. M. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 M Cdo 21/2007 z 13. októbra 2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa v postavení navrhovateľa (žalujúcej strany) v rámci občianskoprávneho súdneho konania vedeného pred Okresným súdom Čadca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 437/99 domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. V tomto konaní bol sťažovateľ neúspešný a okresný súd rozhodol o zamietnutí jeho návrhu. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) na odvolanie sťažovateľa uznesením sp. zn. 23 Co 78/2004 z 13. júla 2004 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie. Po opätovnom vrátení veci na ďalšie konanie uznesením krajského súdu sp. zn. 23 Co 316/2005 z 8. novembra 2005 okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 C 437/99 z 28. júna 2006 vyhovel návrhu sťažovateľa. Proti tomuto rozsudku podali odporcovia odvolanie. Krajský súd rozsudkom z 12. marca 2007 rozsudok okresného súdu potvrdil. Najvyšší súd na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozsudkom z 13. októbra 2008 sp. zn. 3 M Cdo 433/2007 zrušil uvedené rozsudky okresného súdu a krajského súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. S týmto rozhodnutím sa sťažovateľ nestotožňuje.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného namietal, že rozhodnutie najvyššieho súdu vychádza len z právneho záveru, že súdy na právne posúdenie veci aplikovali nesprávny právny predpis v jeho intertemporálnom znení. Sťažovateľ pritom poukázal na skutočnosť, že najvyšší súd sa vôbec nezaoberal otázkou oprávnenosti držby ako jednej zo základných podmienok vydržania.

Na základe uvedeného v petite svojej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„I. Základné právo J. M. domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1/ Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1/ Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Bratislava v konaní vedenom pod spisovou značkou č. 3 M Cdo 21/2007 porušené bolo.

II. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3 M Cdo 21/2007 zo dňa 13. 10. 2008 sa zrušuje.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky Bratislava je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa na účet advokáta JUDr. C. S., Č. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Sťažovateľ v obsahu sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 M Cdo 21/2007.

Podľa názoru sťažovateľa porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva najmä v tom, že postup najvyššieho súdu vychádzal po právnej stránke z neúplného a nesprávneho právneho posúdenia veci, keď sa v napadnutom rozhodnutí obmedzil len na jednu zákonnú podmienku vydržania, a to nepretržitosť a dlhodobosť držby.

Ústavný súd konštatuje, že o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný výklad a následná aplikácia Občianskeho zákonníka zo strany najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje, napadnutým zrušujúcim rozhodnutím neboli (ani nemohli byť) porušené princípy spravodlivého procesu, lebo meritórne neukončil vec, a preto nemohlo dôjsť ani k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, takže bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2009